

Då derjemte förhöjning af fyr- och båk-afgifterna, hvilka äfven drabba sjöfarten, lärer förestå och statsverkets ställning synes medgifva någon skattelindring, torde det icke befinnas för tidigt att afskaffa ifrågavarande orättvisa skatt.

Januari 1876.

L. Nordenfelt.

N:o 20.

Af Herr Dahm: Om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande fridlysning af småfogel.

Skydd för småfoglarna! är en uppmaning, som ofta varit uttalad icke endast af vetenskapsmän, utan äfven af många andra. På flera ställen inom vårt land har man ock under de senare åren bildat föreningar till småfoglarnes skydd och derigenom måhända uträttat något litet; men alla den enskildes åtgöranden måste i detta fall blifva endast föga verksamma, så länge lagen, som skyddar de matnyttiga foglarna, icke äfven skyddar dem, som icke endast med sin sång och sina fjädrars färgprakt förhöja ett sommarlandskaps behag, utan äfven genom att utrota oräkneliga för växterna skadliga insekter i hög grad gagna jordbrukaren, trädgårdsmannen och skogsegaren. I forna dagar, då skogarne äfven i södra Sverige voro stora och folket bodde glest, var måhända något lagens skydd för dessa små arbetare ej behöfligt, men med en utbredd odling och en mera tät blifven befolkning är fara för handen, att småfoglarnes antal så förminskas och till följd deraf insekterna så förökas, att växterna deraf till vår stora skada lida väsendtligt men. Säkert är nemligen, att i tätt befolkade trakter ett mycket stort antal fogelbon med ägg och ungar årligen af ungdomligt okynne förstöras och att en mängd småfoglar på ett grymt sätt dödas dels utan ändamål, dels för det obetydliga, att ätas under namn af kramsfogel. Förstörelsebegäret är åtminstone inom vissa landsorter så lifligt, att småfoglarnes bon ej ens kunna skyddas inom trädgårdarnes stängsel. Barnen, som hufvud-

sakligen öfva förstörelsen, veta ej att de göra orätt, och de äldre, som i sin barndom idkat samma råa lek, och lagen, som rörande denna sak är stum, förstå ej att lära dem något bättre.

Enskilde, ja hela folk, yttra jublande, att de äro »fria som fogeln»; men fogelns frihet är hos oss fogelfrihet, och den som kan slå honom ihjäl och ödelägger hans med flit och möda bygda bo — saklöst. Detta är en frihet, som illa egnar sig för ett högt bildadt samhälle och står illa tillsammans med den humanitet, som stält det plågade djuret under lagens skydd.

Det är känt, att trakter finnas, der man utrotat eller åtminstone så förminskat småfoglarnes antal, att man nödgats med besvär och kostnad åter inplantera dem till hjälp mot de öfverhandtagande insekterna.

Det är känt, att man funnit fördelaktigt att till långt aflägsna länder, der de insektätande småfoglarnes antal varit ringa, från Europa öfverföra dessa djur, hvilka hos oss äro föremål för allmän förföljelse.

Det är äfven känt, att länder finnas, der man fridlyst småfoglarna, och lärer detta senast skett i kejsardömet Österrike och konungariket Italien.

Vi hafva således föredömen att följa. Men äfven om så ej vore, och om någon yrkade skydd för småfoglarna, dertill föranledd endast af medlidande med en värnlös djurklass eller af tacksamhet för det angenäma intryck på öra och öga, hvilket småfoglarna bereda, så torde detta yrkande vara berättigadt; men ännu mera berättigadt blir det, när man besinnar, att frågan omfattar ett stort ekonomiskt intresse och att det för det torraste förstånd måste visa sig viktigt, ja nödvändigt, att i den oundvikliga striden mot milliarder insekter hafva millioner småfoglarna till hjälp, alldenstund vi utan dem ej kunna hjälpa oss sjelfva.

På grund af det jag här anført får jag härigenom vördsamt föreslå, att Riksdagen beslutar att hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af en fridlysning för småfoglarna, hvarigenom icke endast de fullvuxna djuren, utan äfven deras nästen, ägg och ungar ställas under skydd af lag, så att hädanefter endast rofdjur må vara föremål för ständig förföljelse.

Stockholm den 28 Januari 1876.

O. L. Dahm.